

ταξὺ τῶν ὁποίων τίθεται μεῖγμα ἐκ βουτύρου, ἀβγῶν, γάλακτος καὶ τυροῦ Λευκ.

βουτύρωμα τό, πολλαχ. βουτέρωμαν Πόντ. (Τραπ.)
βουτούρωμαν Πόντ. (Σταυρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βουτυρώνω.

1) Ἀρτυσις διὰ βουτύρου. 2) Ἐπάλειψις διὰ βουτύρου.

βουτυρώνω πολλαχ. βουτερώνω πολλαχ. καὶ Πόντ.
(Οἶν. Τραπ. κ. ἄ.) βουτουρώνω Πόντ. (Ἱμερ. Σταυρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούτυρο.

1) Ἀρτύω μὲ βούτυρον πολλαχ.: Βουτυρώνω τὴ ζύμη - τὸ κρέας - τὸ φαεῖ. 2) Ἐπαλείφω, ἐπιχρίω μὲ βούτυρον ἐνθ' ἄν.: Βουτυρώνω τὰ ψωμάκια. Βουτυρωμένη φέττα - φρυγανιά πολλαχ. 3) Παθ. μετοχ. ὁ περιέχων βούτυρον σύννηθ.: Βουτυρωμένη μυζήθρα. Βουτυρωμένο γάλα. Βουτυρωμένα κουλουράκια σύννηθ. Οἱ φούρνοι ἦτον πυρωμένοι ἀπὸ ὁπέρας ποὺ κάμναν τὰ βουτυρωμένα των Σύμ. Συνών. βουτυρεῖτος 1, ἀντίθ. ἀβουτύρωτος.

βουτῶ κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Τραπ. κ. ἄ.) βουτ-τῶ Κύπρ. Μεγίστ. Ρόδ. Σύμ. κ. ἄ. βουτῶ Κάλυμν. Σίφν. βουδῶ Τήν. βουτοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Μάν.) β'τῶ βόρ. ἰδιώμ. βοτῶ Ἀπουλ. φ'τῶ Ἱμβρ. Λέσβ. Σάμ. κ. ἄ. γουτ-τῶ Ἰκαρ. Κύπρ. βουτάω σύννηθ. β'τάω Στερελλ. (Δεσφ.) βουτάου Εὐβ. (Κονίστρ.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Λεντεκ. Μεσσ. Παπούλ. Τριφυλ. Χατζ.) β'τάου σύννηθ. βορ. ἰδιώμ. βουδάγω Καππ. (Φάρασ.) βουτίζω Καππ. (Σινασσ.) Λευκ. Πόντ. (Ἀμισ.) βουτ-τίζω Καλαβρ. (Μπόβ.) βουτίζου Μακεδ. (Μελέν.) βουκίζου Τσακων.

Τὸ μεσν. βουτῶ πιστοποιούμενον ὑπὸ τοῦ Μαχαιρ. 1.72 (ἐκδ. R.Dawkins), «νὰ ποίσουν δρόσος νὰ τὸν βουττήσουν καὶ νὰ τὸν ραντίσουν κατὰ τὸν ἀέραν». Τὸ βουτίζω καὶ παρὰ Μεουρσ.

Α) Μετβ. 1) Ἐμβαπτίζω κοιν. καὶ Τσακων.: Βουτῶ ψωμί 'ς τὸ γάλα - παξιμάδι 'ς τὸν καφέ - τὸ κεφάλι μου 'ς τὸ νερό - τὰ πονκάμισα 'ς τὴν κόλλα κττ. Βουττήχτηκαν τὰ δάχτυλά του 'ς τὸ μέλι - τὰ πόδια του 'ς τοῖς λάσπες κττ. κοιν. Βούκισε τὸν ἄντε τὸ γά (ἐβούτηξε τὸ ψωμί εἰς τὸ γάλα) Τσακων. Καὶ ἀμτβ. καταδύομαι κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Τραπ. κ. ἄ.): Βουτῶ 'ς τὴ θάλασσα- 'ς τὸ νερό- 'ς τὸ βούρκο- 'ς τὴ λάσπη. Βουτῶ μὲ τὸ κεφάλι - μὲ τὰ πόδια. Ὁ ποντικός ἐβούτηξε 'ς τὸ λάδι κοιν. Τῶν Φωτῶν β'τῶν οἱ σταυροὶ Δεσφ. || Φρ. Βουτεῖμαι 'ς τὰ μαῦρα (μελανοφορῶ). Βουτεῖμαι 'ς τὰ χρέη (γίνομαι κατάχρεος). Βουτηγμένος 'ς τὸ αἷμα - 'ς τὸν ἰδρῶτα - 'ς τὸ χρυσάφι - 'ς τὰ διαμάντια κοιν. || Παροιμ. Ὅποιος περπατεῖ 'ς τὰ σκοτεινὰ 'ς τοῖς λάσπες θὰ βουτήσῃ (δ' ἀτάκτως ζῶν θὰ πάθῃ κακὸν) ἸΒενιζ. Παροιμ. 207, 438 || Ἄσμ.

Θωρεῖ τὸν οὐρανὸν θαμπὸν καὶ τ' ἄστρα βουρκαμένα, τὸ φεγγαράκι τ' ἀγλαμπρον 'ς τὸ αἶμα βουτισμένον (θρηῖνος Μεγάλης Παρασκευῆς. ἀγλαμπρον = ἐκλαμπρον) Κάλυμν.

Ὡρες μοῦ δώνει ὁ σεβδᾶς καὶ τῇ καρδιᾷ ἡ λαύρα νὰ πᾶ' νὰ βρῶ τὸ δογατῆ νὰ βουτηχτῶ 'ς τὰ μαῦρα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Μισσεύγω, φίλοι, κλαίτε με, κ' ἐσεῖς, ὀχτροί, χαρῆτε κ' ἐσεῖς, γειτονοποῦλλες μου, 'ς τὰ μαῦρα βουτηχτῆτε Κρήτ. Συνών. βουτακιάζω 1. β) Βαπτίζω εἰς τὴν ἱερὰν κολυμβήθραν Ζάκ. — Λεξ. Πρω. Μ'Εγκυχλ. Δημητρ.: Θὰ βουτήξουμε τὸ μπέμπη Λεξ. Δημητρ. 2) Ρυπαίνω Βιθυν.: Μ' ἐβούτησες. 3) Εἰσάγω σύννηθ.: Βουτῶ

τὸ χέρι 'ς τὸ καλάθι - 'ς τὸ σακκί - 'ς τὴν τσέπη σύννηθ. || Παροιμ. Ἐχορτώθη τὸ σακκούλ-λᾶι του καὶ βουτ-τῆ καὶ πᾶν-ναι καὶ σπέρνει (ἐπὶ τοῦ ὑβρίζοντος ἄλλους δι' ἐλαττώματα, τὰ ὅποια ἔχει ὁ ἴδιος. ἐχορτώθη = ἐφορτώθη) Ρόδ.

4) Ἀρπάζω, συλλαμβάνω σύννηθ.: Τὸν βούτηξε ἀπ' τὰ μαλλιά - ἀπ' τὸ λαιμὸ - ἀπ' τὸ γκακᾶ. Τὸν βούτηξαν οἱ χωροφύλακες σύννηθ. Ζὲ βουτοῦ ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ ζὲ χτυποῦ χάμον Πελοπν. (Μάν.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοδῶνω

Β 2. β) Φυλακίζω πολλαχ.: Τὸν βούτηξαν καὶ βλέπει ἀπομέσα ἔξω. γ) Μέσ. συμπλέκομαι, ἔρχομαι εἰς χεῖρας μετὰ τινος σύννηθ.: Μὲ τὸ τίποτα βουτήχτηκα. Γιὰ ψύλλου πῆδημα βουτεῖται. Ἀμα βουτηχτῇ μὲ κἀνέναν, δύνσκολα τὸν χωρίζεις. || Φρ. Βουτήχτηκαν σὰν τὰ κοκόρια πολλαχ. 5) Κλέπτω (μετὰ ἢ ἄνευ ἀντικειμένου) σύννηθ.: Μοῦ βούτηξαν τὸ πορτοφόλι. Τοῦ βούτηξε πολλά. Ἐβούτηξε γιὰ καλά. Αὐτὸς βουτάει σύννηθ. || Γνωμ. Ὅποιος βουτήξ' ἔχ' Ἰθάκ. (Σαρεκκλ.) Σὰ δὲ βουτήξ'ς, δὲ ἀρώς αὐτόθ. β)

Κερδίζω μὲ ἀθέμιτα μέσα Λεξ. Βλαστ. 105. Βούτηξε καλά. 6) Δέχομαι ἀκουσίως Λεξ. Δημητρ.: Ἀπάνω 'ς τὸν καβῶ βούτηξα μὲ κατακεφαλιά. 7) Ἐπιτίθεμαι ἐρωτικῶς σύννηθ.: Τὴν ἐβούτηξε. 8) Κάμνω καταβολάδας Κάρπ. Συνών. καταβολιάζω.

Β) Ἀμτβ. 1) Δύω σύννηθ. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Τραπ.): Βούτηξε ὁ ἥλιος - τὸ φεγγάρι σύννηθ. Βουτῆ καὶ στέκ' ὁ φέγγον (εἶναι ἐτοιμη νὰ δύσῃ ἡ σελήνη) Τραπ. || Ἄσμ.

Καὶ καρτερούσαμεν τὸ οἱ δὴ τὸν ἥλιον νὰ βουτ-τῆσῃ Κύπρ.

Ἐφτὰ πλανῆτες τ' οὐρανοῦ, ποῦ πᾶτε νὰ βουτ-τᾶτε, τὸ ἂν δῆτε τὴν ἀάπην μου νὰ μοῦ τὴν χαιρετᾶτε αὐτόθ.

Ἐβράδυνεν ὁ βραδῶνόν, ἐβούτεσεν ὁ ἥλῶν Κρώμν. 2) Κολυμβῶ, νήχομαι σύννηθ.: Ὁ δεῖνα βουτῆ σὰν τὸ ψάρι. β) Καταδύομαι εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς σπογγαλιεῖαν Μεγίστ. Ρόδ. Σύμ. κ. ἄ. γ) Μεταφ. καταρρέω, κατακρημνίζομαι (Βύρων 2, 191): Ἄσμ.

Μὰ 'χω τὰ θάρρη μου 'ς τὸ Θεὸ καὶ προσκυνῶ τὸ ἅγιοι πῶς θὰ ραῖσ' ἡ φυλακὴ γιὰ νὰ βουτήσ' ὁ πύργος.

3) Ὀρμῶ, ἐφορμῶ, παλλαχ.: Βουτῶ ἀπάνω του. Βούτηξε καὶ τὸ ἔπιασε πολλαχ. Βουτάει τ' ὄρνεο Λεξ. Βλαστ. Βούτ'ξαν νὰ φάνι, τόσ' πείνα εἶχαν Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Ἄσμ.

Κὶ οὐ γαμπρὸς σὰν τ' ἄκουσι, πούλν τοῦ κακοφάνη, σὰν τοῦ γιράκι βούτησι, σὰν τοῦν ἀγτὸ τὴν παίρνει Μακεδ. (Φλόρ.) 4) Ἐπιχειρῶ Πελοπν. (Τριφυλ.): Δὲ βουτάει νὰ κάμῃ μὲ δουλειά.

βούφθαλμο τό, ἀμάρτ. ὄφθαλμο Κύπρ. βόφθαρμον Κύπρ. ὄφθαρμον Κύπρ. ἀγούθαλμα Ἱμβρ. Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. βούφθαλμον.

1) Εἶδος σταφυλῆς μελαίνης ἐχούσης μεγάλης ρῶγας Ἱμβρ. Κύπρ. Συνών. βοξδομμάτης 2α. 2) Πᾶσα ὥριμος ὁπώρα Κύπρ.

βόχα ἐπιφών. Κύπρ. Χίος ὄχα Ἱμβρ. βόχαμε Κύπρ. βόχι Ρόδ.

Λέξις πεποιημένη.

Ἐπιφώνημα προτρεπτικὸν πρὸς βοῦς ἐλαυνομένους ἐνθ' ἄν.: Φρ. Βόχα, μὴ σὲ κουτουλήσῃ (πρόσεχε τον, εἶναι ἀνόητος ὡς βοῦς) Χίος ὄχα, βουδέλλ' (ἐπιφών. πρὸς ἀπρόσεκτον) Ἱμβρ.

βόχα ἡ, κοιν. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. βόχ-χα Εὐβ. (Κουρ.) δόχα πολλαχ. πόχα Κύπρ. δούχα [Κε-

φαλλ. πόφα Κύρ. δούφα Σκῦρ. δούφ-φα Ρόδ. βό-
χος ό, *Ηπ. βόχους *Ηπ.

*Αγνώστου ἐτύμου.

1) Δυσσομία, ἀποφορά ἐνθ' ἄν.: Τὸ κρέας - τὸ ψάρι
βγάζει βόχα. Τὸ τυρί - τὸ βούτυρο πήρε βόχα κοιν. Με
πήρε ἀπὸ τὴ μύτη μὲ δόχα ποῦ μοῦ ῥθε νὰ σκάσω! Πε-
λοπν. (Κορινθ.). *Αμα - ν - εἶναι πολὺ τσαιρὸ τὸ σπῖτι κλει-
στό, ἔχει δούφα Σκῦρ. Λιγοθυμῶ 'χ τὴ δούχα Κεφαλλ.
Μ' ἔπηρε μὲ βόχ-χα, ποῦ 'ἐν ἡμπόρεια νὰ σταθῶ Κουρ.
Πατώντας τὰ σταφύλια ζαλίστηκε ἀπὸ τ' βόχα Μακεδ.
(Σισιάν.) || *Ἄσμ.

Τὸ βουτοῖ τοῦ ταβερνιάρη | πάντα βόχα θενὰ πάρη
Πελοπν. (Κυνουρ.) Συνών. βοχάδα. β) *Αποφορά
τῆς ἀναπνοῆς πολλαχ.: Βόχα κακοστομαχίᾱς - σκόρδον.
*Αμα τὸν πλησιάζεις, σὲ παίρνει μὲ βόχα ἀπὸ τὸ στόμα του,
ποῦ δὲν ὑποφέρεται Θεσσ. 2) *Οχετὸς ἀνοιχτὸς Σαλαμ.

*Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βόχα Πελοπν. (Κο-
ρινθ.) Βούχες Κέρκ.

βοχάδα ἡ, Κρήτ. (Βιάνν.) Πελοπν. (Δημητσάν.)

*Εκ τοῦ οὗσ. βόχα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άδα (I).

Βόχα I, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Τὸ κρασί βγάνει βοχάδα Βιάνν.

βοχιάζω Πελοπν. (Κρεμμ. Παπούλ.)

*Εκ τοῦ οὗσ. βόχα.

*Αναδίδω δυσσομίαν: Βοχιάζει τὸ σπῖτι Κρεμμ. Βό-
χασε τὸ τυρί Παπούλ. Συνών. βοχῶ.

βοχῶ Πόντ. (Οἶν.) βοχάω *Ηπ.

*Εκ τοῦ οὗσ. βόχα.

Βοχιάζω, ὁ ἰδ.

βρ ἐπιφών. Πελοπν. (Τρίκκ.) Στερελλ. (*Ακαρναν.)
βρά Πελοπν. (Οἰχαλ.)

Λέξις πεποιημένη.

Χρησιμοποιεῖται 1) *Ὡς μιμητικὸν τῆς φωνῆς ζῶου
Πελοπν. (Οἰχαλ.): *Ακούει βρά βρά βρά, κάνει ἔτσι, τί
νὰ ἰδῇ! *Ἐνα κοτζὰ θερίο (ἐκ παραδ.) 2) *Ὡς ἀποτρεπτι-
κὸν πρὸς τὰ πρόβατα Στερελλ. (*Ακαρναν.) 3) *Ὡς προ-
τρεπτικὸν πρὸς ἡμιόνους Πελοπν. (Τρίκκ.)

βραβεῖο τό, λόγ. σύνηθ. μπραβεῖο Πελοπν. (Μάν.
Περιθώρ.)

*Εκ τοῦ ἀρχ. οὗσ. βραβεῖον. Τὸ μπραβεῖο κατ' ἐπί-
δρασιν τοῦ ἐπιφών. μπράβο.

Βραβεῖον: Πῆρε τὸ πρῶτο - τὸ μεγάλο - τὸ καλύτερο
βραβεῖο. Τοῦ πρέπει βραβεῖο γι' αὐτὸ πῶκαμε - ποῦ εἶπε κττ.

βραβουλίτσα ἡ, Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ.)

*Εκ τοῦ οὗσ. *βραβούλι < βραβύλι καὶ τῆς ὑποκο-
ριστικῆς καταλ. -ίτσα.

Εἶδος κοκκυμήλου.

βραβύλι τό, ἀμάρτ. βραβύλιν Πόντ.

*Εκ τοῦ ἀρχ. οὗσ. βράβυλον.

*Ο καρπὸς τῆς ἀγριοδαμασκηνεᾱς. Συνών. ἀβράμυλο.

βραγιά ἡ, πολλαχ. καὶ Τσακων. βραγία Εὐβ. (Αὐ-
λωνάρ κ. ἄ.) Κεφαλλ. Κέως Κύμ. Σύμ. βραγέα Μέγαρ.
ἀβραγιά *Αττικ. Εὐβ. (Μετόχ. κ. ἄ.) Θεσσ. (Καρδίτσα. κ. ἄ.)
Θράκ. Μακεδ. (*Ανω Κώμ. Βλάστ. Βελβ. Καταφύγ.) Σάμ.
Σκίαθ. Σκῦρ. Στερελλ. (Λοκρ.) - ΚΧατζοπ. *Αγάπ. 12.
βραγιά Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) ἀβραγιά Εὐβ. (*Ακρ.) Θεσσ. Μα-
κεδ. (Βλάστ.) Στερελλ. (*Αγρίν.) ἀβριγιά ἀγν. τόπ. βρα-
γιά *Ανδρ. (Γαύρ.) ὀβραγιά Μακεδ. (*Ανασελ.) ὀβράγμα

Μακεδ. (*Ανασελ.) ὀβραγιά Πελοπν. (Μάν.) φραγιά
Πελοπν. (Μάν.) βραγός ό, Πελοπν. (Γελίν.)

*Αγνώστου ἐτύμου. Κατὰ GMeyer Neugr. Stud. 4,20
ἐκ τοῦ μεσν. Λατιν. *bradía*.

1) Πρασιὰ κήπου πολλαχ.: Τὸ περιβόλι μου ἔχει τόσες
βραγίες Λευκ. *Εβαλε τρεῖς βραγίες μελιτσάνες καὶ τρεῖς
βραγίες ντομάτες Εὐβ. (Κουρ.) *Εχει 'ς τὸ χωράφι του
δύο βραγίες κρομμύδια Κύθν. Τὸ χώρισε τὸ περιβόλι βρα-
γίες βραγίες *Ιθάκ. *Εκαμε τὸν τσηπο βραγίες βραγίες τσαι
θὰ φυτέψῃ κρεμμύδια, σκόρδα, κουτοῖα, ἀγκινάρες τσαι ἄνηθο
Μέγαρ. *Ανθὴ κάθε λογῆς στολίζαν τοῖς βραγίες καὶ τοὺς
φράχτες ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 74 || Φρ. Σηκώνω
ἀβραές (κατασκευάζω πρασιὰς ἐν τῷ φυτωρίῳ) *Αγρίν.
Μὲ βραγιά τόπος (ἐλάχιστος χώρος) Λεξ. Δημητρ. || *Ἄσμ.

Σὲ μὲ βραγιά ξεχωριστὴ νὰ πέφτης νὰ κοιμᾶσαι,
νὰ πέφτης νὰ μυρίζεσαι καὶ μένα νὰ θυμᾶσαι

Ζάκ. 2) Τὸ ποσὸν τῶν φυτῶν τὸ περιλαμβανόμενον ἐν
μὲ πρασιᾷ Κέρκ. (*Αργυροῦδ.) Μέγαρ. Πελοπν. (Μάν. κ. ἄ.)
Σκῦρ. κ. ἄ.: *Εχομε δὺο φραγίες λάχανα 'ς τὸ γῆπο Μάν.
|| *Ἄσμ.

Βασιλικὸ βραγίες βραγίες νὰ δένης τ' ἄλογό σου
καὶ μὲ βραγιά, καλὴ βραγιά, γιὰ νὰ κοιμᾶσαι ἀτός σου
Πελοπν.

Βασιλικὸ βραγίες βραγίες νὰ στρώνῃς νὰ τσοιμᾶσαι,
νὰ κόβῃς νὰ μερίζεσαι τῶν μένα νὰ θυμᾶσαι

Μέγαρ. 3) Φυτώριον Εὐβ. (Κύμ.) *Ηπ. (Κόνιτσα.) Μα-
κεδ. (*Ανασελ. Βελβ. Καταφύγ.) Πβ. βραγώνι 3. 4)
Κήπος ἀρδευτὸς, λαχανόκηπος Κέως Κεφαλλ. Σέριφ. Τσα-
κων. β) *Αρδευόμενος ἀγρός Πάρ. κ. ἄ. Συνών. πο-
τιστικὸ (ἰδ. ποτιστικός), ἀντίθ. ξερικό (ἰδ. ξερικός).

5) Πρασιὴν ἐπιφάνεια ἔλους Τήν. 6) Τεμάχιον ἀρο-
σίμου γῆς ἐπὶ ἐπικλινούς ἐδάφους ὑποστηριζόμενον διὰ
τοιχίσκου ἐκ λίθων Σάμ. κ. ἄ. Συνών. πεζούλλα, πε-
ζούλλι. 7) Τὸ περιέχον τὴν πρασιὰν μικρὸν ἐκ χώμα-
τος φράγμα Λεξ. Βλαστ. 293. 8) Τὸ ἀνάλημμα τὸ χω-
ρίζον δύο ἀνισοῦψῃ χωράφια Πελοπν. (Γελίν.) Συνών.
βραγώνι 4. 9) Τάφος ἀμπέλου *Αττικ. Εὐβ.

*Η λ. καὶ ὡς τοπων. Θράκ. (Κομοτ.) Σέριφ.

βραγιάζω Κεφαλλ. Πελοπν. (Μάν. Οἶν. κ. ἄ.) ἀβρα-
γιάζον Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ.) βραγιάζον Εὐβ. (*Ακρ.
Ψαχν.) ἀβραγιάζον Εὐβ. (*Ακρ. Ψαχν.)

*Εκ τοῦ οὗσ. βραγιά.

1) Διαιρῶ τὸν κῆπον εἰς πρασιὰς Εὐβ. (*Ακρ. Ψαχν.)
Κεφαλλ. Μακεδ. (Βλάστ.) Πελοπν. (Μάν.) 2) Κτίζω
ἀνάλημμα μεταξὺ δύο ἀνισοῦψῶν τμημάτων ἀροσίμου ἐδά-
φους Πελοπν. (Οἶν.) β) Περιφράσσω μὲ φράκτην Πε-
λοπν. (Οἶν.) 3) Κατασκευάζω φυτώριον δένδρων πρὸς
μεταφύτευσιν Μακεδ. (Βελβ.)

βραγιαστὸς ἐπίθ. Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)

*Εκ τοῦ ρ. βραγιάζω.

*Ο ἔχων ἐπιφάνειαν ὁμοίαν πρὸς κῆπον χωρισμένον
εἰς πρασιὰς, ἐπὶ ὑφάσματος: Βραγιαστὸ παννί. *Αντίθ.
στρωτός.

βραγιδάκι τό, ἀμάρτ. βραϊδάκι Σέριφ.

*Εκ τοῦ οὗσ. βραγίδι καὶ τῆς ὑποκοριστικῆς καταλ.
-άκι.

Βραγίδι, ὁ ἰδ.

βραγίδι τό, ἀμάρτ. βραῖδι Σέριφ.

*Υποκορ. τοῦ οὗσ. βραγιά διὰ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -ίδι.

